

“ OHŘE 89 “

Letošní výprava na Ohři byla dosti kuriózní. Na řeku, která měla právě v tuto dobu 14 cm pod stav a podle zpráv Československého rozhlasu byla absolutně nesjízdná se vydaly pouze 3 posádky. Z nich pak pouhé dvě dojely do cíle.

Další zajímavostí byla trvalá abstinence členů výpravy. Při návštěvách restaurací převažovala konzumace pokrmů nad nápoji a výjimkou nabylo ani 6 teplých jídel denně. Titul krále truňku se mimo lázeňskou oblast ani neuděloval.

S přípravou zájezdu jsme si nedělali žádné starosti. Autobus byl pro malou účast členů ČPS odvolán, lodě poslány pouhé 4 dny před odjezdem do Chebu. Posádky odcestovaly vlakem ze semilského nádraží v sobotu 17. června.

V Praze jsme čekání na další spoj zkrátili návštěvou pěší zóny a restaurace „U Pinkasů“. Č. 37 si oblékl na tuto cestu bundu fialové barvy a tak jsme se zájmem sledovali jak se na něho lidé nejrůznějších sociálních skupin obraceli se žádostmi o pomoc. Starší paní s nákupní taškou z metra, kamelot s balíkem Večerní Prahy a další.

V západním expresu Praha - Paříž jsme také využili služeb jídelního vozu. Při placení nám vrchní počítá o dvě piva méně, nevšímáme si toho a

dál diskutujeme o podivných morálních praktikách semilského advokáta A. S. Po tom, když o A. S. č. 199 rezolutně prohlásí : „Syčák první třídy“ se hned vrchní otáčí a říká:

„ Pánové promiňte, špatně jsem účtoval ten hemenex a vrací nám ještě 8,50 Kčs. Snad si toho syčáka nevzal osobně ?

Z Chebu bychom nejraději odvezli loď Taxislužbou do Sokolova ale po nechutné diskusi s taxikářem cikánského původu a po prohlídce Ohře je rozhodnuto jet z Chebu. Zapůjčení bantamového vozíku na nádraží se neobešlo bez nesnází. Na tvrdošíjné pomocné pracovnice ČSD neplatil tentokrát ani šarm č. 89 a až po intervenci u náčevníka stanice jsme vyjeli chebskými ulicemi k řece.

V neděli ráno odplouváme z Chebu na mimořádně dlouhou trasu. První

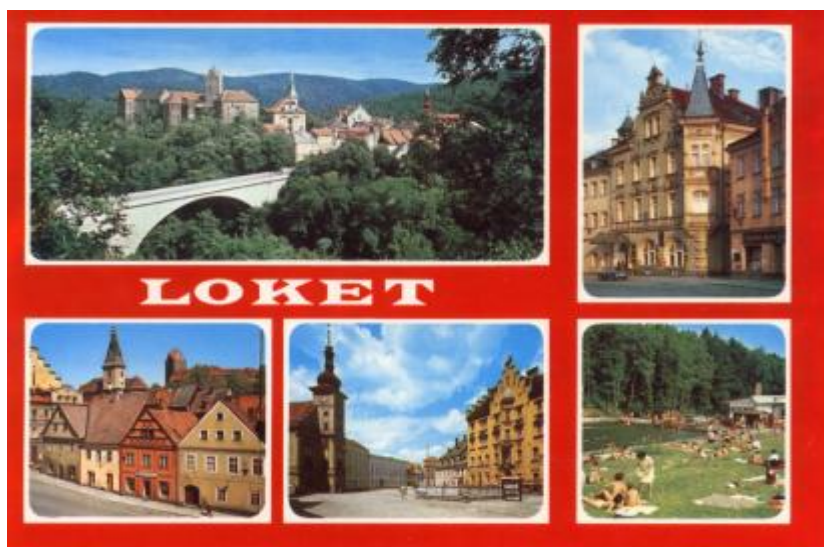

zastávkou je Tršnice. V 9 hodin se nám zdá hospoda u nádraží ještě zavřená ale za chvíli se divíme jak jsme mohli přeslechnout hulákání nejméně deseti ožralých chlapů uvnitř. Druhá zastávka je až v Kynšperku n.O. na oběd. Hned po příchodu do hotelu Labuť upoutal naši pozornost velmi tlustý vrchní, který prý dnes

oslavuje 26. narozeniny. Je silně pod vlivem alkoholu a místo kasírování se jen motá po lokálu a zpívá národní písně. Každému, kdo mu podá ruku hned kupuje kořalku.

Pozdě k večeru jsme připluli do Sokolova. Po 38 kilometrech se už nedá ani sedět v lodi. Rozbíjíme tedy tábor hned za mostem, těsně vedle autobusového nádraží. Nedošlo nám, že zde budou řidiči místního ČSAD ode čtyř hodin ráno túrovat autobusy. Navíc ještě večer někdo navrhuje: „Hele, dobře by se spalo tady v tom odstaveném autobuse, ten kloubák určitě už deset let nikam nevyjel“.

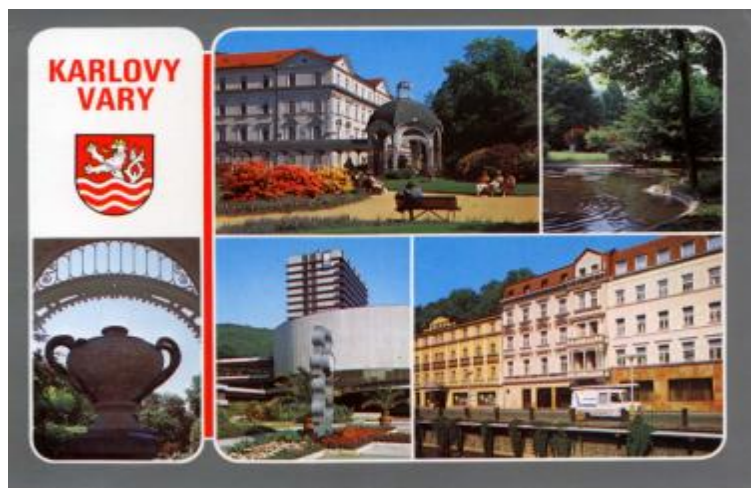
Nešli jsme a dobře udělali, kloubák se rozjel už v půl páté na linku. Abstinenční show pokračuje v pondělí ráno. Č. 199 si dává limonádu, č. 89 čaj, č. 26 a 11 malé pivo. Č. 89 si ještě před odjezdem cpe futrál od spacáku senem aby v lodi mohl dobře sedět ale dnes to nebude 38 km. Za překrásného počasí přijíždíme ve 13 hodin do

Lokte. Tady strávíme příjemné odpoledne na vyhlídkové terase hotelu „Bílý kůň“ nad městem. Večer pak na hřišti, u ohně od jehož rozdělání nás chtěli nějakí rádobyochránci přírody odradit. Spíme zde.

Úterý 20. června. Stav vody v řece Ohři se nám tady ještě nezdá vůbec podnormální. Usuzujeme, že v našem rozhlase asi vždycky nemluví pravdu a jejich prognózy už dál NEBUDEME POSLOUCHAT. Pod Loktem teče Ohře pěkným, zalesněným údolím kolem Svatošských skal a osady Pionýrské. Tu jsme navštívili a prohlédli si zbytky mládežnické železnice ono torzo, které zbylo ze smělých ideálů padesátých let. Po pořízení chmurných záběrů na filmový pás pokračujeme dál do Doubí. Zde zastávka na oběd. Nic zajímavého jsme tu kromě cvičeného kozla neviděli.

Karlovy Vary - včerejší a dnešní nocleh je pro 14 lidí zajištěn a zaplacen v

ubytovně TJ Slavoj. Za ty peníze by se šest lidí vyspalo v lepším hotelu, nicméně jdeme hledat Kolmou ulici. Při tom se spleteme o jeden blok domů a když v tom vedru vystoupáme ulici vysoko nad kolonádu abychom druhou ulicí, tou správnou sešli zase dolů pokoušejí se o starší členy výpravy záchvaty chvílemi

srdeční, chvílemi vzteku.

V restauraci Budvarka je lehce bujará nálada. Číslo 89 se tu dostává mnoha praktických rad, které se týkají zejména vedení domácnosti, provádění nákupů či stavby rozária. Před opuštěním lokálu ještě malý incident s účtujícími

číšníky.

Večer pak č. 89 a 199 hledají po karlovarských penzionech vzdálenou příbuznou č. 89. Když se jim to nedaří jdou po kolonádě a č. 89 dělá č. 199 jako ochranku a říká: „Pane konzule sem

Ubytovací závod: TJ Slavoj, Kolmá ul. Karlovy Vary		PŘÍJMOVÁ POKLADNIČNÁ POTVRDENKA s poukázkou na ubytování číslo:		C Zákazník
Izba číslo:		Meno hosta: Tělovýchovná jednota Semily		
Od 19.6. do 21.6.89		Počet noclehov: 28	a Kčs: 16,-	Kčs: 448,-
Počet osob: 14		Strava: počet penzů:	a Kčs	Kčs: 448,-
Akcia	dr. 2	Hodnota poukázky:	Kčs	Kčs: 45,-
	čís. 8	Manipulační a jiné poplatky: 10 %	Kčs	Kčs: 493,-
Číslo	3	Incasso (po odpočtu záloh):	Kčs	Kčs: 493,-
Číslo objednávky: 41300112		Podpis pokladníka: <i>Miroslav</i>		Pečetka: ČEDOK Česká obchodní banka, pobočka Karlovy Vary 513 01 - Semily, Tělovýchovná jednota
Vydané dne: 30.5.1989				
Důležité upozornění! Ubytovatel může fakturovat jen hodnotu poukázky. Případné rozdíly mezi hodnotou poukázky a hodnotou poskytnutých služeb je povinný ubytovatel vyúčtovat přímo s hostem.				

jo, pane konzule tam ne“ s rukou zastrčenou do svého overalu na místě podpažního pouzdra s koltem zn Smith & Wesson.

V takovémto bezútěšném stavu je potkají č. 37 a 95 a v krátké době je rozhodnuto navštívit některý z nočních podniků. Č 11 a 26 odešli už spát a č.89 je hned odsuzuje: „ No jo, dědci plesnivý“.

Ve vinárně hotelu Centrál je již zábava v plném proudu. Je zde výborná společnost. Sakař u vedlejšího stolu neustále upadá do bezvědomí, veksláci u pultu očividně spokojeni, dále dívka 1. kategorie, která zde oslavuje 18. narozeniny. Dívka č. 89 tak okouzila, že on ji neváhá hned vykládat že je ze Semil a zanedlouho jí natrhat před hotelem Pupp kytici růží. V dalším průběhu večera stačí ještě č. 89 sbalit matku okouzlující dívky a tím totálně nasrat vedoucího hudební skupiny - nepochybně zájemce o uvedenou dámu. Tím dnes č. 89 dovršil své úspěchy a vyhrál všechny kategorie, které se udělují / Mengeleho za ty plesnivý dědky /.

Ve středu ráno opouštíme ubytovnu a po mikrovlnné snídani opouštíme Vary. Jedeme krásným úsekem Ohře kolem penzionu Hubertus. Tady je zajímavá peřej. Pak okolo samoty Muzikov do lázní Kyselka. V Kyselce nemají jídlo - a my jsme letos zvyklí hodně jíst, proto jdeme pěšky 2 km do Radošova. Ve zdejší restauraci je mimořádně benevolentní obsluha, na účtenky píše jen asi

každé třetí pivo a z kořalek jen některé. Jídlo také není nejdražší a tak ať děláš co děláš je tady kumšt utratit za večer dvacku. Poblíž této hospody jsme za pár korun přenocovali ve srubu.

Poslední etapa z Radošova do cíle v Klášterci n. O. měří 25 km. Teď už zjišťujeme, že je opravdu málo vody, kličujeme mezi

kameny a Ohře se nám přestává líbit. Č. 89 občas prohodí : „ To já znám jednu

paní, která pořád říká - Ohře to je krásná řeka, tu my jezdíme s manželem každý rok“.

Ve Velichově nastává konečně zpestření, slyšíme za sebou výkřik : „Drž balanc“ a žluňk znamená ponor dvojice č. 26 a 95. Za Pernštejnem této dvojici teče do lodi tak, že musí vylévat a lepit. Tři kilometry před cílem opět. Čekáme na ně ale už se nedočkáme. Najednou zastavuje na břehu služební vozidlo Veřejné bezpečnosti a odvázejí č. 26 a 95. Usoudili jsme, že jsou zatčeni. Nebyli, byl to jen obyčejný autostop.

V Klášterci n.O. bylo úkolem číslo jedna sehnat dopravu lodí přes celé město na nádraží. Ve čtvrtek večer se nám to nepodařilo i přes to, že jsme nachodili 12 kilometrů. Hned ráno jsme však uspěli. Cesta vlakem z Klášterce do Chomutova byla dost šokující. Trať by měla být nejspíš lemována budovatelskými hesly typu „Po nás potopa“ aby trochu zakryla měsíční krajinu, jejíž malebnost zachraňují jen velkorypadla a hustě kouřící komíny prunéřovské elektrárny. Spolucestující nám ještě cynický podávali podrobnější místopisné informace.

Z Chomutova do Prahy je již klidnější cesta. V Praze jsme opět navštívili tytéž pamětihodnosti. Č. 37 již bez fialové bundy a nikdo ho neotravoval. Do Semil jsme přijeli v pátek 23. června ve 20,30 hod. A to byl konec minivýpravy Ohře 89.

Zúčastnili se :	Pitl Jiří
	Vacátko Jiří
	Hyka Karel
	Malý Vladimír
	Hošek Luboš
	Bárta Jaroslav / zapsal jen to co viděl a slyšel /